

113103

S L A V A

SVETLEMU KNEZU IN MILOSTLJIVEMU VLADIKU

GOSPODU GOSPODU

ANTONU SLOMŠEKU

NASTOPEŃEMU

SEDEŽ

LABUDSKE CERKVE

PEVANA

OD

SLOVENSKEH DOMORODCOW

LETA

1846.

113103

113103

Se verli Slave sin česti
Lep den Slovencem se deni.

113103



N 2213/1951

130051319

IZ ŠTAJERSKE.

Vile tri spevajo, Vile Slovenke,
Venčke spletajo krasne Dolenke,
Rožice zbirajo lepo cveteče,
Knezu jih vežejo zlahtno dišeče.

Lira je perve presladko zapela,
Prošnja je njena do neba dospela:
„Oče nebeški me vsliši prosečo,
„Brani nam krez a pred vsako nesrečo!“

Druga povedala zgodbo prihodno,
V liro je vdarala pesmico vgodno:
„Spletam Ti, Anton! naj zlahtnejši venec,
„Naj se po Teb' osrečuje Slovenec!“

Tretja pa mili glas vzdigne k nebesam:
„Večni! poglej na Nja s blagim očesam,
„Bog Mu vesela in mnoga daj leta,
„Daj da gre pozno pa slaven iz sveta!“

Vse tri sestričice so sdaj se složile,
Slavno in glasno so strune zvonile:
„Slava bod' milemu Ferdinand - kralju
„Hvala visokimu še Miroslavu!“

„Ker sta Slovence takó osrečila,
„Kneza rojaka nam mило zvolila;
„Kjerkolj slovenske pretekajo reke,
„Slava naj poje se Njim na vse veke!“

„Kjer kaj slovenskega roda stanuje,
„Slavno ime se naj Vaše spoštuje!
„Živili mnogo let mili, prekrasni,
„Ferdinand, Miroslav, Anton - prejasni!“

Lire sdaj vlihtnejo, lire slovenske,
Vile zamolknejo, Vile dolenske,
Nebo zablisne pa glas se začuje:
„Večno je slaven, ki rod osrečuje!“



IZ KRAJNSKE.

Zelenite se gorice,
Pojte o slovenske tice,
Veselite se ovčice!

Peršel dans je vaš Pastir.
V sercu Mu ljubezen klije,
Z čela bogoljubje sije,
Z persi domorodstvo dije,
In okó obéta mir.

še modrice naše mile,
Ki ste Mu prijazne bile,
Se Ga boste veselile :
On vam varh, prijatel bo.
Bo hladíl ovčicam rane,
Branil révne, preganjáne,
Vračal bége, zapeljane,
V svetli raj jih ravnal bo.

Zelenite se gorice,
Žuborite drobne tice,
Veselite se ovčice!
De vam ták je sdaj Pastir!
V sercu Mu ljubezen klije,
Z čela bogoljubje sije,
Z persi domorodstvo dije,
In okó obéta mir!

IZ KOROSKE.

Se svetla zvezda vzdignila
Verh mesta Solnogradskega,
Priplavala v Slovenijo;
Na nebu jasno zabliski,
Pri nas Slovencih obstoji
Oj nad Labudsko cerkevjo.

To ni nobena zvezdica,
To je le slava Antona
Oj kneza nam premilega;
Od Miroslava knez izbran,
Je za vladika nam poslan,
Oj za vladika svetlega.

Ti Anton! ljubiš narod naš,
Za njega srečo skerb imaš,
Oj Ti Slovincov žlahtni cvet!
Pa Tebe kneza Antona,
Pisatelja izverstnega,
Tud ljubi ves slovenski svet!

Cvetlice sdaj precvetajte,
Slovenci jih natergajte,
 Jih bomo pred Njim trosili;
Še lepe vence splétajmo,
Na glavo si jih devajmo,
 Ker bomo Njega slavili.

V slovenske reke veržite,
Rudeče, béle rožice,
 Da v dolnje kraje naj tečò: —
Se verli Slave sin čestí
Lep den Slovincem se dení,
 Naj našim bratam vést nesò.

Slovenci veselimo se,
Da Ga cesár nam poslal je
 Pastirja v rodu našem;
Sdaj „Slava!“ glasno vsak zavpi,
Do Dunaja se naj glasi,
 „Oj Ferdinandu milemu!“

„Bog živi še častnike vse,
„Ki za Slovence poskerbé
 „Po svojim sercu žlahtnemu!
„Bog živi kneza Antona,
„Nam mnogo let ohrani ga
 „Na srečo rodu našem!“



Čestice svoj povelje
Slovenca jih materije
jih domo pred Njim trošili
se lepa vence splotimo
Na glavo si jih devajmo
Ker domo Njega slavili

V slovenske neko verske
Rudeče, da v ruzice
Da v dolgi kraji naj čede: —
Se veriti Slovan sin čestih an
Isp den Slovanom se deni
Naj našim bratim vsaj neob

Slovenca veselimo se
Da Ga cesar nam postal je
Pastirja v rodu našemu
Svaj „Slava! glava vsaki kralji
Do Puna se naj glavi
„Oj Ferdinandu milent
„Bog živi še častlike vse
„Hi za Slovence postarbo
„To svojim sercu slatnemu
„Bog živi koeza Antona
„Nam mnogo let črni ga
„Na srečo rodu našemu

